

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/101/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119393734
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:6119393734.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcov: 1/ Z., 2/ X., oboch právne zast. X., proti žalovanému: N., právne zast. F., o zaplatenie 1.500,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 13. októbra 2021, č.k. 2C/23/2020-80, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovia 1/, 2/ **m a j ú** voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne sumu 1.500,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.500,- eur od 12.10.2019 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne náhradu trov konania v celom rozsahu a to do troch dní od právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania, ktoré vydá súdny úradník súdu prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobcovia sa žalobou podanou na Okresnom súde Banská Bystrica dňa 14.10.2019 domáhali voči žalovanému zaplatenia sumy 1.500,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.500,- eur od 12.10.2019 do zaplatenia a náhrady trov konania. Dôvodili tým, že sa so žalovaným dohodli, že im pomôže pri zabezpečení získania úveru od banky na kúpu nehnuteľnosti, v súvislosti s čím uhradili dňa 02.12.2018 rezervačnú zálohu na nehnuteľnosť vo výške 1.500,- eur. Žalovaný však bol nečinný a po ich urgenciách a námietkach sa zaviazal zaplatiť im 1.500,- eur ako náhradu škody, ktorá im vznikla jeho konaním. Dňa 01.03.2019 ich žalovaný kontaktoval, že túto sumu 1.500,- eur im pošle na bankový účet. Zo strany žalovaného nedošlo k uhradeniu dlžnej sumy napriek predžalobnej výzve. Okresný súd Banská Bystrica dňa 30.01.2020 vydal vo veci platobný rozkaz sp. zn. 7Up/1269/2019, ktorým súd žalobe v celom rozsahu vyhovel, pričom žalovaný podal voči predmetnému platobnému rozkazu včas odpor s vecným odôvodnením, čím sa v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 307/2016 Z. z. platobný rozkaz zrušil. Nakoľko žalobcovia 1/ a 2/ navrhli pokračovanie v konaní na miestne príslušnom okresnom súde, bola vec postúpená tunajšiemu súdu ako miestne príslušnému na prejednanie veci. Žalovaný v odpore proti platobnému rozkazu uviedol, že je pravdou, že sa so žalobcami 1/ a 2/ dohodol, že im pomôže vybaviť hypotekárny úver na kúpu nehnuteľností. Žiadna písomná zmluva medzi žalobcami 1/ a 2/ a ním nebola uzatvorená. Mal za to, že nemôže zodpovedať za to, či medzi záujemcami a poskytovateľom úveru aj dôjde ku skutočnému uzatvoreniu zmluvy. K uzatvoreniu úverovej zmluvy so žalobcami 1/ a 2/ nedošlo, avšak nie z dôvodov,

ako to prezentujú žalobcovia 1/ a 2/. Žalobcovia si napokon vybavili úver na rodinný dom sami a o kúpu bytu, kde zaplatili predávajúcemu - spoločnosti R. - rezervačnú zálohu v sume 1.500,- eur, prestali mať záujem. Nárok, ktorý si žalobcovia 1/ a 2/ uplatňujú voči žalovanému vznikol z iného právneho titulu, a to z titulu zmluvy o záväznej rezervácii, ktorú žalobcovia 1/ a 2/ uzatvorili s treťou osobou - spoločnosťou R. ako predávajúcim. Poukázal na skutočnosť, že on nebol účastníkom tohto právneho vzťahu. Zmluvu o záväznej rezervácii vypracoval predávajúci, teda spoločnosť R. Ak predávajúci žalobcom 1/ a 2/ nevrátil zaplatenú zálohu v sume 1.500,- eur, tak si mali tento nárok uplatňovať voči predávajúcemu a nie voči nemu, nakoľko on sa bezdôvodne na úkor žalobcov 1/ a 2/ neobohatil a ani nezískal žiadnu províziu. Čo sa týka SMS správy, na ktorú poukazujú žalobcovia 1/ a 2/, z tejto nevyplýva, že by im chcel zaplatiť sumu 1.500,- eur. Potom, ako žalobcovia 1/ a 2/ prestali mať záujem o kúpu bytu, snažil sa získať iného záujemcu o kúpu bytu od spoločnosti R., aby bola žalobcom 1/ a 2/ vrátená záloha 1.500,- eur. Potenciálneho záujemcu o kúpu bytu aj zohnal, preto žalobcov 1/ a 2/ požiadal, aby mu zaslali číslo účtu, kam chcú poukázať zálohu 1.500,- eur. Bankový účet od žalobcov 1/ a 2/ nežiadal z dôvodu, že im on sám pošle 1.500,- eur, ale že im túto sumu pošle predávajúci, prípadne po dohode s predávajúcim nový záujemca o kúpu bytu. Napokon však zo strany spoločnosti R.. nedošlo k vráteniu zaplatenej rezervačnej zálohy napriek tomu, že obdržala dve zálohy - jednu od žalobcov 1/ a 2/ a druhú od ďalšieho nového záujemcu o nehnuteľnosť. Bolo preto logické a spravodlivé, aby zálohu vrátil predávajúci a žalobcovia 1/ a 2/ si mali túto sumu žiadať od predávajúceho, nie od neho. Na základe vyššie uvedeného navrhol zrušiť platobný rozkaz vydaný Okresným súdom Banská Bystrica č. 7Up/1269/2019 zo dňa 30.01.2020 a v následnom konaní žalobu zamietnuť v celom rozsahu a priznať mu náhradu trov konania v rozsahu 100 %. K odporu žalovaného sa vyjadrili žalobcovia 1/ a 2/ tak, že s podaným odporom nesúhlasia, nakoľko tvrdenia žalovaného nie sú založené na pravdivých informáciách. Uviedli, že žalovaný sa zaviazal na základe ústnej dohody vybaviť žalobcom hypotekárny úver v V., avšak z dôvodu nezodpovedného a z dnešného pohľadu neodborného konania žalovaného, im úver nebol poskytnutý. Teda to, že nedošlo k uzatvoreniu úveru medzi žalobcami a V. ako poskytovateľom úveru, je spôsobené v priamej príčinnej súvislosti s konaním žalovaného. Preto tvrdenia žalovaného v odpore považujú za nesprávne a klamlivé. Z výpisu komunikácie medzi žalovaným a peňažným ústavom je zrejmé, že žalovaný aktívne konal vo veci schválenia úveru žalobcom a zároveň, že žalovaný pochybil v procese schvaľovania úveru V. Poukázali na skutočnosť, že nikdy neprestali mať záujem o kúpu bytu. Dôvodom, prečo byť nekúpili, je nezvládnutie procesu vybavovania úveru v V. zo strany žalovaného a čoho následkom bolo prepadnutie ich rezervačnej zálohy. Celý proces vybavovania úveru žalovaný nezvládol odborne a nakoľko prestal komunikovať i s predávajúcou spoločnosťou, ktorá mu poskytovala extra čas pre vybavenie úveru navyše, predávajúci predal byt inému záujemcovi. Žalovaný bol do 11.09.2019 evidovaný S. v R.. Konaním žalovaného im bola spôsobená škoda, ktorú sa žalovaný aj zaviazal uhradiť, avšak následne prestal s nimi komunikovať. Žalovaný vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalobcov 1/ a 2/ k odporu uviedol, že zmluvu o záväznej rezervácii, na základe ktorej žalobcovia 1/ a 2/ zložili zálohu, ktorej uplatnenie si voči žalovanému uplatňujú, uzatvorili žalobcovia 1/ a 2/ so spoločnosťou R.. ako predávajúcim. Žalobcovia 1/ a 2/ si uzatvorením takejto zmluvy museli byť vedomí prípadného rizika nevrátenia rezervačnej zálohy. Uviedol, že uplatňovaný nárok žalobcov 1/ a 2/ neuznáva a v celom rozsahu zotrváva na podanom odpore a navrhol žalobu zamietnuť v celom rozsahu.

3. Súd na základe vykonaného dokazovania a po zhodnotení jeho výsledkov dospel k záveru, že žaloba žalobcov 1/ a 2/ je dôvodná. Podanou žalobou sa žalobcovia 1/ a 2/ domáhali voči žalovanému zaplata sumy 1.500,- eur s príslušenstvom z titulu náhrady škody vzniknutej porušením zmluvnej povinnosti žalovaným z príkaznej zmluvy, uzatvorenej medzi žalobcami 1/ a 2/ a žalovaným v ústnej forme podľa § 724 a nasl. Občianskeho zákonníka. Žalovaný vzniesol v konaní procesnú obranu voči uplatnenému nároku a uplatnený nárok neuznal ani v časti. Dôvodom vzniku záväzku na náhradu škody je protiprávne konanie škodcu. Pre posúdenie nároku uplatneného žalobcami 1/ a 2/ žalobou bolo potrebné na základe vykonaného dokazovania ustáliť, či medzi žalobcami 1/ a 2/ a žalovaným vznikol záväzkový vzťah, ak áno, aký a s akým predmetom, teda s akými právami a povinnosťami jednotlivých strán. Žalobcovia 1/ a 2/ zhodne v spore vypovedali, že so žalovaným ústne uzavreli zmluvu, na základe ktorej sa žalovaný zaviazal, že vybaví pre žalobcov 1/ a 2/ čo možno najvýhodnejší úver na financovanie kúpy rodinného domu a následne rovnako úver na financovanie kúpy bytu. Zhodne uviedli, že žalovaný sa v rámci ich vzájomnej ústnej dohody zaviazal nájsť pre žalobcov 1/ a 2/ najvhodnejšiu banku ako poskytovateľa úveru, poskytnúť danej banke v súčinnosti so žalobcami 1/ a 2/ všetku potrebnú dokumentáciu a informácie, na základe ich príkazu podať žiadosť o poskytnutie úveru na financovanie kúpy rodinného domu a po jeho schválení podať žiadosť o poskytnutie úveru na financovanie kúpy bytu a tiež byť účastný jednaní vedúcich k podpisu konkrétnej zmluvy, resp. zmlúv s bankou. Takto

žalobcami 1/ a 2/ uvádzané skutočnosti neboli spochybnené žiadnym z vykonaných dôkazov. Nebolo medzi stranami sporné a vyplýva tiež z vykonaných výsluchov žalobcov 1/ a 2/, že medzi stranami nebola zmluva uzatvorená písomne a taktiež, že medzi stranami nebola dojednaná žiadna odplata pre žalovaného. Nebolo sporné, že žalovaný bol v čase vstupu do právneho vzťahu so žalobcami 1/ a 2/ evidovaný v príslušnej evidencii ako podriadený finančný agent a zároveň na základe zmluvy zo dňa 11.06.2012 uzatvorenej medzi žalovaným ako spolupracovníkom a spoločnosťou J. (ďalej len „J.“) mal vyvíjať sprostredkovateľskú činnosť v mene J.. Na druhej strane žalobcovia 1/ a 2/ konali a vstupovali do tohto právneho vzťahu ako fyzické osoby nepodnikatelia. Na základe uvedeného mal súd za to, že v danom prípade neboli splnené predpoklady na to, aby sa predmetný vzájomný záväzkový vzťah posudzoval podľa ustanovení Obchodného zákonníka a z toho dôvodu tento súd posudzoval podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka. Vychádzajúc zo záverov vykonaného dokazovania súd následne dospel k záveru, že medzi stranami bola platne dojednaná príkazná zmluva podľa § 724 a nasl. Občianskeho zákonníka. Súd k tomu uviedol, že vo všeobecnosti je príkazná zmluva dvojstranný právny úkon príkazcu a príkazníka, ktorou sa príkazník zaväzuje pre príkazcu obstaráť nejakú vec, alebo vykonať inú činnosť. Táto činnosť môže byť tak právna, ako aj faktická. Pokiaľ ide o právne konanie, koná príkazník ako priamy alebo nepriamy zástupca príkazcu. Odplatosť nie je podstatnou obsahovou náležitosťou príkaznej zmluvy podľa Občianskeho zákonníka. Súd mal za preukázané, že medzi žalobcami 1/ a 2/ ako príkazcami a žalovaným ako príkazníkom došlo k platnému uzavretiu príkaznej zmluvy, predmetom ktorej bolo vykonanie činnosti príkazníka pre príkazcov tak, ako uvedené v bode 48 rozsudku. Obsah práv a povinností bol podľa názoru súdu vymedzený medzi stranami dostatočne určito a zrozumiteľne. Zmluva medzi zmluvnými stranami bola dojednaná za plnej vedomosti žalovaného o ďalších relevantných skutkových okolnostiach, najmä o dôvodoch a účele čerpania úverov, časových súvislostiach a vecnej nadväznosti zmlúv o úvere s kúpnyimi zmluvami, predmetom ktorých mala byť kúpa nehnuteľností žalobcami 1/ a 2/. Nemohlo sa jednať o sprostredkovateľskú zmluvu podľa § 774 a nasl. Občianskeho zákonníka, nakoľko pojmovým znakom takejto zmluvy je odplatosť. V danom prípade nepochybne medzi zmluvnými stranami odplata nebola dojednaná. K námietkam žalovaného, ktorý popieral platné uzatvorenie príkaznej zmluvy a namietal, že nebolo preukázané, aké konkrétne príkazy mali byť žalovanému udelené a či tieto príkazy boli zo strany žalovaného prijaté, súd uviedol, že žalobcovia 1/ a 2/ svoje skutkové tvrdenia o uzatvorení príkaznej zmluvy preukázali ich výpoveďami ako stranami sporu, keď výsluch strany je nepochybne jedným zo zákonom predpokladaných dôkazných prostriedkov, na druhej strane žalovaný uvedené popretie skutkových tvrdení protistrany nepodložil žiadnymi dôkazmi a ani žiadne dôkazy v tomto smere vykonať nežiadal. K námietke žalovaného, že nebolo preukázané udelenie písomného splnomocnenia žalobcami 1/ a 2/ žalovanému, súd uviedol, že jednak žalobcovia 1/ a 2/ vypovedali, že plnú moc písomne udelili a táto zostala doposiaľ v dispozícii žalovaného, a tiež že z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by obsahom záväzku žalovaného bolo aj samotné uzatvorenie zmluvy o úvere žalovaným v mene žalobcov 1/ a 2/, ku ktorému úkonu by bolo nepochybne potrebné písomne udelené splnomocnenie. Pri príkaznej zmluve nie je pritom vylúčené konanie príkazcu ako nepriameho zástupcu. Súd následne skúmal, či zo strany žalovaného došlo k porušeniu povinnosti vyplývajúcej z uzatvorenej príkaznej zmluvy. Predmetnom záväzku žalovaného v zmysle vyššie uvedeného bolo odborne vykonať všetky potrebné úkony smerujúce k uzatvoreniu úverovej zmluvy medzi bankou a žalobcami 1/ a 2/ tak, aby títo získali finančné prostriedky na financovanie kúpy rodinného domu a následne tiež finančné prostriedky na financovanie kúpy bytu s tým, že si bol plne vedomý skutočnosti, že žalobcovia 1/ a 2/ na základe zmluvy uzatvorenej s treťou osobou zložili tejto tretej osobe rezervačnú zálohu v sume 1.500,- eur na účely rezervácie bytu za dohodnutú cenu na určitú dobu. Z vykonaného dokazovania v tejto súvislosti tiež vyplynulo, že žalovaný sám uistil žalobcov 1/ a 2/, že aj v prípade, ak úver nebude vybavený v danej lehote, rezervačná záloha im neprepadne, nakoľko vyhľadá iného záujemcu o predmetný byt. Žalovaný nesporne začal plniť povinnosti vyplývajúce mu z ústne uzatvorenej zmluvy so žalobcami 1/ a 2/ a fakticky začal vykonávať všetky kroky a úkony smerujúce k splneniu jeho záväzku. Následne však v dôsledku konania žalovaného k uzatvoreniu úverových zmlúv v lehote odvíjajúcej sa od lehoty rezervácie bytu nedošlo, a to napriek oznámeniu žalovaného, že úver je schválený, následkom čoho žalobcovia 1/ a 2/ kúpu predmetného bytu nezrealizovali, čo malo tiež za následok "prepadnutie" rezervačnej zálohy. V tejto súvislosti je z predloženého výpisu komunikácie medzi žalovaným a peňažným ústavom zo dňa 12.02.2019 zrejme, že žalovaný aktívne konal vo veci schválenia úveru žalobcom 1/ a 2/, pričom však žalovaný pochybil v procese schvaľovania úveru V.. Bolo v konaní nepochybne preukázané, že pri zadávaní žiadosti do elektronického systému na druhý úver, žalovaný nesprávnym postupom touto žiadosťou zrušil žiadosť na prvý úver, čím sa dostal celý proces schvaľovania úveru na začiatok. Vzniknutú situáciu sa žalovaný preukázateľne nesnažil riešiť

a prestal komunikovať so žalobcami 1/ a 2/, len dňa 01.03.2019 im oznámil, že mu majú žalobcovia 1/ a 2/ oznámiť číslo účtu, kde im bude zaslaná suma 1.500,- eur za zálohu s odôvodnením, že má iného záujemcu o byt. Súd k tomu konštatoval, že príkazná zmluva zaväzuje príkazníka splniť príkaz v záujme príkazcu tak, aby bol splnený starostlivo a zodpovedajúc odbornej kvalifikácii príkazníka. Závazok postupovať podľa svojich schopností a znalostí (§ 725 prvá veta Občianskeho zákonníka) sa viaže na osobu príkazníka a pri posudzovaní jeho prípadnej zodpovednosti sa berie ohľad na túto jeho charakteristiku. Je pravdou, že v danom prípade žalovaný nezodpovedá za výsledok jeho činnosti, teda, či žalobcovia 1/ a 2/ skutočne uzatvorili s bankou úverovú zmluvu, zodpovedá však za to, že si svoje povinnosti riadne a včas splnil, čo bolo žalobcami 1/ a 2/ preukázané, že nespĺnil. Pokiaľ teda porušil povinnosť podľa zmluvy a svojím konaním spôsobil príkazcovi, teda žalobcom 1/ a 2/ škodu, je povinný im ju nahradiť. Podľa názoru súdu zároveň nebolo možné od žalobcov 1/ a 2/ rozumne a spravodlivo v danej situácii žiadať, aby si úver začali vybavovať sami a to s prihliadnutím na to, že mali uzatvorenú ústnu zmluvu so žalovaným, zároveň odovzdali všetku ich dokumentáciu a potrebné informácie žalovanému, neboli odborne spôsobilí v danej oblasti na rozdiel od žalovaného a tiež s prihliadnutím na pomery žalobcov 1/ a 2/ v danom čase (žalobca pracoval v zahraničí, žalobkyňa bola tehotná). Z dôvodu, že žalobcovia 1/ a 2/ nedostali úver na byt, teda neuzavreli s bankou príslušnú úverovú zmluvu, nepristúpili a ani nemohli pristúpiť počas doby rezervácie bytu k uzatvoreniu kúpnej zmluvy, predmetom ktorej by bola jeho kúpa, čo mal súd preukázané z výpovede žalobcov 1/ a 2/. Skutočnosť, tvrdená v konaní žalovaným, že žalobcovia 1/ a 2/ predmetnú kúpnu zmluvu neuzatvorili z dôvodu, že prestali mať o tento byt záujem, nebola v spore preukázaná žiadnym z vykonaných dôkazov. K tomuto tvrdeniu žalovaná strana ani žiadny dôkaz vykonať nenavrhol. Neuzatvorenie kúpnej zmluvy v určenej lehote malo za následok, že žalobcom 1/ a 2/ nebola vrátená zaplatená rezervačná záloha za nehnuteľnosť v sume 1.500,- eur. Ustálená judikatúra skutočnou škodou rozumie majetkovú ujmu, ktorá spočíva v zmenšení majetku poškodeného a je objektívne vyjadriteľná všeobecným ekvivalentom, t. j. peniazmi. Zaplatením rezervačnej zálohy a jej nevrátením podľa ustanovení zmluvy uzatvorenej medzi žalobcami 1/ a 2/ a treťou osobou došlo nepochybne k zmenšeniu majetku žalobcov 1/ a 2/. Ide o skutočnú škodu žalobcov 1/ a 2/ vo výške 1.500,- eur. Zároveň mal súd v zmysle uvedeného preukázanú príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a porušením povinnosti žalovaného z príkaznej zmluvy. Porušenie povinnosti žalovaného odborne obstaráť vybavenie úverov viedlo priamo k vzniku popísanej škody na strane žalobcov 1/ a 2/. K porušeniu povinnosti došlo pritom zavineným konaním žalovaného. Súd ďalej pre úplnosť k tomu konštatoval, že zo žiadneho z vykonaných dôkazov nevyplývala skutočná a reálna možnosť žalobcov 1/ a 2/ uplatňovať si vrátenie rezervačnej zálohy voči tretej osobe, ktorej túto vyplatila na základe osobitnej zmluvy. Žalovaný túto procesnú obranu v rovine tvrdení a právnej argumentácie uplatňoval v priebehu celého konania, pričom však v tomto smere nežiadal vykonať žiadny dôkaz. V spore pritom vyplývala len možnosť vrátenia rezervačnej zálohy v prípade, že žalobcovia 1/ a 2/, resp. za nich žalovaný nájde iného záujemcu o byt, s ktorým bude uzatvorená kúpna zmluva tak, ako to súd zistil z výpovedí žalobcov 1/ a 2/ a predloženého čestného prehlásenia. Aj žalovaný pritom uistil žalobcov 1/ a 2/ už pri vstupe do vzájomného právneho vzťahu, že takéhoto záujemcu v prípade včasného neposkytnutia úveru nájde a následne aj žalobcom 1/ a 2/ oznámil, že takéhoto záujemcu našiel a záloha im bude vyplatená na účet, k čomu však reálne nedošlo a toto oznámenie žalovaného sa nepreukázalo ako pravdivé. Súd preto dospel k záveru, že v danom konaní žalobcovia 1/ a 2/ uniesli dôkazné bremeno tvrdenia a preukázania splnenia všetkých zákonných predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú žalobcom 1/ a 2/ vo výške 1.500,- eur. Súd na základe uvedeného žalobu čo do uplatnenej istiny posúdil ako dôvodnú. Žalobcovia 1/ a 2/ výzvou zo dňa 07.10.2019 vyzvali žalovaného na úhradu dlžnej sumy najneskôr do 11.10.2019. Neuhradením predmetného peňažného dlhu v uvedenej lehote poskytnutej žalobcami 1/ a 2/ sa žalovaný dostal do omeškania, a preto súd priznal žalobcom 1/ a 2/ podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. aj dôvodne uplatnený úrok z omeškania vo výške 5 % ročne (základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania bola 0,00 %, zvýšená o päť percentuálnych bodov predstavuje úrok z omeškania 5,00 %) z dlžnej priznanej sumy 1.500,- eur od 12.10.2019 do zaplatenia teda tak, ako to žiadali žalobcovia 1/ a 2/ v žalobe. Zhrnúc uvedené súd konštatoval, že podanej žalobe žalobcov 1/ a 2/ vyhovel v celom rozsahu. Povinnosť, ktorú súd uložil žalovanému týmto rozsudkom, je žalovaný povinný splniť žalobcom 1/ a 2/, ktorí sú plnenie oprávnení vyžadovať spoločne a nerozdielne, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku v súlade s § 232 ods. 3 C.s.p.. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalobcovia 1/ a 2/ boli v tomto spore voči žalovanému úspešní v celom rozsahu, keď súd podanej žalobe v celom rozsahu vyhovel, preto žalobcom 1/ a 2/ vznikol nárok na náhradu trov konania voči žalovanému, ktorý v konaní úspešný nebol. Súd z tohto dôvodu žalovanému uložil v

stanovenej lehote povinnosť zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ oprávneným spoločne a nerozdielne v stanovenej lehote náhradu trov konania v celom rozsahu. O výške náhrady týchto trov konania v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodne samostatným uznesením súdny úradník po právoplatnosti rozsudku.

4. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 488 ods. 1, § 491 ods. 1, § 51, § 724, § 725, § 726, § 728, § 730 ods. 1, § 774, § 775, § 415, § 417 ods. 1, § 420 ods. 1, 3, § 442 ods. 1, 3, § 463, § 517 ods. 1, 2 Obč. zákonníka, § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/95 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01.02.2013, článku 8 Základných princípov Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), § 149, § 150 ods. 1, § 151 ods. 1, § 191 ods. 1, 2 CSP.

5. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu, navrhujúc odvolaciemu súdu jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prípadne jeho zmenu tak, že žaloba bude zamietnutá a žalovanému bude priznaný proti žalobcom plný nárok na náhradu trov konania. Uplatňujúc dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP (nesprávne skutkové a právne závery, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie) predovšetkým namietal správnosť záveru súdu prvej inštancie, že medzi stranami bola uzatvorená ústna príkazná zmluva. Poukázal na to, že samotní žalobcovia ani ich vzájomný vzťah týmto spôsobom či už v predžalobnej výzve, v návrhu na vydanie platobného rozkazu, ani v písomnom vyjadrení k odporu právne nekvalifikovali, urobili to až na pojednávaní dňa 28.06.2021. Žalovaný v mene ani na účet žalobcov konať nemohol, keďže mu neudelili splnomocnenie. V tomto smere svoje tvrdenia nepreukázali. Nemôže súhlasiť ani s názorom súdu prvej inštancie, že obsah práv a povinností bol vymedzený medzi stranami sporu dostatočne, určito a zrozumiteľne. Žalobcovia nepreukázali, aký konkrétny úver, v akej výške, v akej banke, v akej lehote mal pôvodne žalovaný vybaviť. Nebolo preukázané, aké konkrétne príkazy mali byť žalovanému udelené, a či tieto boli z jeho strany prijaté. Žalovaný od počiatku tvrdil, že žalobcom pomôže vybaviť úver, pričom vzhľadom k tomu, že sa poznali, dohodli sa, že za túto pomoc nebude chcieť od nich odplatu. Žalovaný teda vyvíjal činnosť smerujúcu k obstaraniu príležitosti žalobcov uzatvoriť zmluvu o úvere, nemohol však zodpovedať za to, či k uzatvoreniu zmluvy dôjde. Jedným z dôvodov prečo súd neposúdil právny vzťah medzi stranami sporu ako sprostredkovateľskú zmluvu bola skutočnosť, že pojmovým znakom takejto zmluvy je odplatosť. Ak však právny vzťah medzi stranami sporu nebol posúdený ako sprostredkovateľská zmluva, mal byť posúdený ako tzv. nepomenovaný inominátny kontrakt, čo nevylučuje bezodplatosť. Rezervačnú zmluvu, na základe ktorej žalobcovia zaplatili zálohu 1.500,- eur, nepodpisoval žalovaný, ale žalobcovia. Táto zmluva ani nebola súdu zo strany žalobcov predložená, teda nepozná jej obsah a nevie, či a za akých podmienok sa strany dohodli na dôvodoch vrátenia zálohy. Ak žalobcovia dobrovoľne rezervačnú zmluvu podpísali, a teda s jej obsahom súhlasili, sú z nej zaviazaní oni, nie žalovaný a samotný žalovaný ani nemohol do tohto zmluvného vzťahu zasahovať. Žiadajú vyplatiť 1.500,- eur od žalovaného, hoci túto sumu zaplatili dobrovoľne spoločnosti R. G., ktorá aj napriek tomu, že nedošlo k naplneniu zmluvy, zloženú zálohu odmietla vrátiť a ponechala si ju. Žalobcovia túto sumu nepýtali, nesnažili sa ani o jej čiastočné vrátenie, nedomáhali sa jej vrátenia súdnou cestou, pritom aj § 50a ods. 3 OZ počíta s takouto možnosťou. Nemôže byť na ujmu žalovanému, že zaplatili zálohu. On sa snažil situáciu zachrániť, že nájde iného záujemcu o kúpu nehnuteľnosti, aby sa im zaplatená záloha vrátila, vypýtal si od žalobkyne aj číslo účtu, na ktorý by nájdený záujemca, ktorý by vstúpil na miesto žalobcov, poukázal zálohu. Žalobcovia nepreukázali minimálnu opatrosť, ktorú možno od nich spravodlivo požadovať, ani splnenie preventívnej povinnosti, netrvali na tom, aby medzi nimi bola uzatvorená písomná zmluva, v ktorej by bol obsah záväzku špecifikovaný, neudelili mu písomné príkazy. Keď zistili, že banka údajne nemá všetky doklady, tieto operatívne banke nedodali, ani nekonkretizovali, aké dokumenty mali banke chýbať. Keď sa im videlo, že komunikácia so žalovaným viazne, nezačali vybavovať úver sami, ani to nezverili inej osobe. Nárok, ktorý si uplatňujú voči žalovanému, vznikol z iného právneho titulu, a to z titulu zmluvy o záväznej rezervácii, ktorú uzatvorili s treťou osobou a ktorého vzťahu žalovaný nebol účastník. Nepreukázali, že by vznik škody, t.j. nevrátenie zaplatenej rezervačnej zálohy bolo v priamej príčinnej súvislosti spôsobené porušením právnej povinnosti žalovaným. Nesúhlasí ani s povinnosťou zaplatiť úrok z omeškania, ktorý je počítaný navyše od 12.10.2019, avšak výzva žalobcov bola žalovanému doručená až 14.10.2019. Žalovanému bola totiž daná z ich strana lehota 3 dni na zaplatenie, avšak samotná zásielka mu bola doručená a ž 3 dni po uplynutí lehoty.

6. Žalobcovia vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedli, že žiadajú rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať im nárok voči žalovanému na plnú náhradu trov odvolacieho konania. Predovšetkým poukazovali na

to, že žalovaný vo svojom odvolaní neuviedol žiadne nové rozhodujúce skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí už nebol vysporiadal. Dôvody odvolania žalovaného sú vlastne len zhrnutím všetkých skutočností, uvedených pred súdom prvej inštancie, vrátane vyjadrení, prednesov a záverečných rečí. Nie je im preto zrejmé, v čom má spočívať naplnenie odvolacích dôvodov produkovaných žalovaným. V priebehu konania nebolo sporné, že medzi stranami existoval záväzkový vzťah, ktorý súd prvej inštancie právne kvalifikoval ako príkaznú zmluvu, k čomu výsledky vykonaného dokazovania aj skutočne smerujú, keďže nebolo sporným, že medzi stranami nebola dohodnutá odplata a teda nemohlo sa jednať o zmluvu sprostredkovateľskú. Pre posúdenie nároku na náhradu škody nie je podstatné, či tento vzťah naplňal formálne znaky príkaznej zmluvy, či zmluvy inominátnej, pokiaľ na to žalovaný v odvolaní poukazuje. Podstatné je, že porušením záväzku vznikla na strane žalobcov škoda. Preto ak by sa jednalo o zmluvu inominátnu, faktom je, že žalovaný sa zaviazal vyvíjať pre žalobcov dohodnutú činnosť na základe ich príkazov, teda vykonať činnosť smerujúcu k poskytnutiu úveru žalobcom. Žalobcom nebol úver neposkytnutý z dôvodu nesplnenia podmienok pre poskytnutie úveru na strane žalobcov, alebo na strane banky, kedy by skutočne išlo o prípad, kedy za škodu v súvislosti s tým vzniknutú by nezodpovedal žalovaný. Bol to však žalovaný, ktorý výslovne svojím aktívnym nezodpovedným jednaním a nerešpektovaním príkazov zo strany žalobcov zmaril poskytnutie úveru žalobcom, keď na základe jasného príkazu požiadať banku o poskytnutie úveru na rodinný dom, a keď táto žiadosť bankou schválená nebude, podať žiadosť o poskytnutie úveru na kúpu bytu, pochybil, keď podal žiadosť o poskytnutie úveru na kúpu bytu predtým, než bolo schválené poskytnutie úveru na kúpu rodinného domu, ktorým jednaním nehodným profesionála, ktorým žalovaný naozaj bol, došlo k zmareniu poskytnutia oboch úverov žalobcom. Súd prvej inštancie teda správne posudzoval požadovaný nárok na náhradu škody aj vo svetle všeobecnej prevenčnej povinnosti predchádzať škodám. Žalovaný vedel o existencii rezervačnej zmluvy, ako aj o tom, že ak by nedošlo k poskytnutiu úveru zo strany banky, tak by prepadla žalobcom rezervačná záloha, k čomu naozaj došlo konaním žalovaného, ktorý zmaril poskytnutie úveru žalobcom svojím aktívnym jednaním a pri vedomosti o rezervačnej zmluve závislej na poskytnutí úveru si nepočínal tak, aby na strane žalobcov nedochádzalo k škodám na majetku. Argumentácia žalovaného o možnosti uplatňovať si vrátenie rezervačnej zálohy zo strany žalobcov je bez právneho významu, nakoľko medzi nimi existovala písomná zmluva s jasne definovanými podmienkami práve pre prípad, ak by na strane žalobcov vznikli prekážky pre uzatvorenie kúpnej zmluvy na byt, k naplneniu čoho aj došlo. Odvolacia argumentácia žalovaného nijakým spôsobom nespochybňuje, že na strane žalovaného došlo k porušeniu určitého zmluvného záväzku a v dôsledku toho k vzniku škody na strane žalobcov. Žalovaný vo svojej podstate nerozporuje existenciu a platnosť určitého záväzku medzi žalobcami a žalovaným, pričom s existenciou príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a konaním žalovaného sa správne vysporiadal súd prvej inštancie.

7. Žalovaný nevyužil právo písomnej repliky na vyjadrenie žalobcov.

8. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 a § 262 ods. 1 CSP, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal odvolací súd preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia v dotknutom rozsahu a jemu predchádzajúceho konania.

9. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario), keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

10. Súd prvej inštancie napadnutým rozhodnutím žalobe o náhradu škody vyhovel, žalovaného zaviazal k povinnosti jej zaplatať žalobcom a o trovách konania medzi stranami sporu rozhodol tak, že žalobcom priznal voči žalovanému plný nárok na náhradu trov konania (100 %) s tým, že o ich výške bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným rozhodnutím.

11. Odvolateľ (žalovaný) v zmysle odvolacích námietok vznesených prostredníctvom jeho právneho zástupcu, uplatňuje dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP (nesprávne skutkové a právne závery, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie) namietajúc nesprávne právne posúdenie právneho vzťahu medzi stranami sporu od ktorého odvodzujú žalobcovia svoj nárok

a nesprávne vyhodnotenie skutkových okolností rozhodujúcich pre vznik zodpovednosti na strane žalovaného za škodu žalobcov.

12. Preskúmaním rozhodujúcich skutočností vo svetle a v rozsahu produkovaných odvolacích dôvodov, dospel odvolací súd k záveru, že nedošlo k ich naplneniu.

13. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré prechádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ CSP a existenciu takejto vady odvolateľ ani netvrdil.

14. V ďalšom odvolací súd podrobil rozhodnutie v dotknutej časti odvolaciemu prieskumu z hľadiska možného naplnenia žalovaným produkovaných odvolacích dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP (nesprávne skutkové a právne závery).

15. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa kritérií daných ust. § 191 CSP, vychádzajúc z ktorého dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

16. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

17. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalovaného, vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie sa dostatočne zaoberal tvrdeniami a dôkazmi strán v spore v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie, predložené dôkazy vykonal a vyhodnotil v súlade so zásadami uvedenými v ust. § 191 CSP a zo správne zistených skutočností, vyvodil tiež správne právne závery, na ktorých založil svoje rozhodnutie o splnení zákonných predpokladov pre vznik zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú žalobcom. Odvolací súd sa identifikuje tiež s jeho právnym posúdením právneho vzťahu od ktorého odvodzujú žalobcovia svoj nárok (príkazná zmluva § 723 OZ), keď správne v okolnostiach posudzovanej veci posúdil, že obsah dojednanej činnosti zodpovedá uvedenému zmluvnému typu. Súd prvej inštancie správne vzal do úvahy všetky výsledky vykonaného dokazovania, preukázané skutkové okolnosti a ich dopad do sféry oboch účastníkov zmluvného vzťahu s následkom nespôsobilosti odvolania k inému, ako potvrdzujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa ust. § 387 ods. 1 CSP. Dôvodne a správne tiež vzhľadom na plný úspech žalobcov v spore, konštatoval vznik nároku na ich strane voči žalovanému na plnú náhradu trov konania s tým, že o ich výške po právoplatnosti rozsudku rozhodne samostatným uznesením prostredníctvom vyššieho súdneho úradníka (§ 262 ods. 2 CSP). Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie tiež dostatočne odôvodnil, v parametroch daných ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov, spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre jeho potvrdenie. Súčasne sa odvolací súd stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku v plnom rozsahu, konštatuje správnosť jeho dôvodov a v podrobnostiach naň odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP), aby nadbytočne neopakoval všetky pre strany známe

fakty spolu so správnou citáciou zákonných ustanovení jednotlivých právnych predpisov. Odvolací súd nezistil, že by tieto závery boli zjavne neakceptovateľné, nevyplývajú z nich ani jednostrannosť, alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Obsah spisového materiálu v predmetnom súdnom konaní zároveň pripúšťa interpretáciu faktov a posúdenie relevantných právnych otázok tak, ako sú v posudzovanej veci prezentované súdom prvej inštancie.

18. Nad rámec uvedeného, vo vzťahu k odvolacím námietkam žalovaného, odvolací súd považuje za potrebné doplniť nasledovné:

19. Predmetom posudzovania v odvolacom konaní je naplnenie predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu vzniknutú žalobcom v podobe prepadnutia im zaplatenej rezervačnej zálohy v príčinnej súvislosti s konaním žalovaného v procese činností, ktoré na ich pokyn mal vykonávať a ktoré mali smerovať k poskytnutiu im úveru bankou.

20. Ťažisko odvolania sa teda týka naplnenia zákonných predpokladov pre vznik zodpovednosti žalovaného za škodu, keď tento nie je spokojný so závermi súdu prvej inštancie v tomto smere.

21. Primárne odvolací súd uvádza, že všetky vecné ťažiskové odvolacie námietky žalovaného, boli už predmetom posudzovania súdom prvej inštancie (keďže ich produkoval už v prvoinštančnej fáze konania), ktorý sa s nimi tiež podrobne a dostatočne zaoberal a vo výsledku ich ako nespôsobilé privediť v prospech žalovaného priaznivé rozhodnutie aj správne vyhodnotil.

22. Žalovaný v priebehu konania pred súdom prvej inštancie a tiež v odvolacom konaní nespochybňuje existenciu záväzkového právneho vzťahu medzi stranami sporu, obsahom ktorého mal byť výkon činnosti z jeho strany, smerujúci k poskytnutiu úveru bankou žalobcom, resp. činnosť vedúca k samotnému kontraktáčnemu procesu medzi príslušnou bankou a samotnými žalobcami. Namietal však správnosť právnej kvalifikácie tohto existujúceho právneho vzťahu ako príkaznej zmluvy (§ 724 Obč. zákonníka), majúci za to, že pokiaľ už nebolo možné ich právny vzťah kvalifikovať ako obstarávateľskú zmluvu s poukazom na bezodplatnosť jeho činnosti vykonávanej pre žalobcov, mal byť tento právny vzťah medzi stranami sporu posúdený ako tzv. nepomenovaný (inominálny) kontrakt (§ 51 Obč. zákonníka).

23. Podľa § 724 Občianskeho zákonníka príkaznou zmluvou sa zaväzuje príkazník, že pre príkazcu obstará nejakú vec, alebo vykoná inú činnosť.

24. Podľa § 725 Občianskeho zákonníka príkazník je povinný konať pri plnení príkazu podľa svojich schopností a znalostí. Od príkazcových pokynov sa príkazník môže odchýliť len vtedy, ak je to nevyhnutné v záujme príkazcu a ak nemôže včas dostať jeho súhlas; inak zodpovedá za škodu.

25. Pre uzavretie príkaznej zmluvy zákon písomnú formu neukladá, čo znamená, že jej uzatvorenie v ústnej forme nie je sankcionované neplatnosťou. Príkazná zmluva je dvojstranným právnym úkonom príkazcu a príkazníka, ktorou sa príkazník zaväzuje, že pre príkazcu obstará nejakú vec alebo vykoná inú činnosť. Podstatnou obsahovou náležitosťou príkaznej zmluvy je vymedzenie záležitosti, ktorú má príkazník pre príkazcu obstaráť, alebo vymedzenie inej činnosti, ktorú má pre neho vykonať. Predmetom príkazu je činnosť príkazníka, nie už dosiahnutie výsledku tejto činnosti. Postačí, ak príkaz, t.j. záležitosť alebo činnosť je zmluvnými stranami dohodnutá základnými identifikačnými znakmi bez toho, aby bola potrebná konkrétna individualizácia jednotlivých krokov tejto činnosti, keďže vykonanie príkazu, ku ktorému sa príkazník zaviazal, nemusí spočívať v jednorazovej činnosti, ale v celom rade praktických alebo právnych úkonov, ktoré vedú k jeho splneniu, ako tomu bolo tiež v okolnostiach danej veci. Všeobecná časť príkaznej zmluvy v ust. § 725 Obč. zákonníka vymenúva základné povinnosti príkazníka, pričom ťažiskovou je povinnosť príkazníka plniť príkaz príkazcu podľa svojich schopností a podľa svojich znalostí. Ide teda o povinnosti, ktorých splnenie je závislé na subjektívnych schopnostiach a znalostiach príkazníka. Pri hodnotení toho, či príkazník konal v súlade s jeho schopnosťami a znalosťami je potrebné vziať do úvahy schopnosti príkazníka a znalosti, ktoré je vzhľadom na jeho kvalifikáciu možné predpokladať, a to najmä vtedy, ak výkon určitej činnosti inak vyžaduje dosiahnutie určitých kvalifikačných alebo iných predpokladov pre výkon činnosti, ktorá je predmetom príkaznej zmluvy. Zákon súčasne ustanovuje, kedy sa príkazník môže pri výkone svojho príkazu odchýliť, k čomu

môže dôjsť iba za splnenia dvoch podmienok, a to ak je to v záujme príkazcu a ak nemôže včas dostať súhlas príkazcu. Nespĺnenie čo i len jednej z uvedených povinností má za následok zodpovednosť príkazníka za škodu, ktorá tým prípadne príkazcovi vznikne.

26. V posudzovanej veci z hľadiska skutkového stavu z dokazovania bez pochybnosti vyplynulo, že strany sporu si dostatočne určito, zrozumiteľne a jasne vzájomne vymedzili obsah práv a povinností v rámci medzi nimi existujúceho právneho vzťahu, v zmysle ktorých sa žalovaný zaviazal, že pre žalobcov za účelom získania čo možno najvýhodnejšieho úveru na financovanie kúpy rodinného domu a následne úveru na financovanie na kúpu bytu nájde čo najvhodnejšieho poskytovateľa úveru (banku), ktorej poskytne v súčinnosti so žalobcami všetku potrebnú dokumentáciu a informácie a na základe ich príkazu podá žiadosť o poskytnutie úveru na financovanie kúpy rodinného domu a po jeho schválení podá žiadosť o poskytnutie úveru pre nich na financovanie kúpy bytu s tým, že zároveň sa zaviazal byť účastný jednaní vedúcich k podpisu konkrétnej zmluvy, resp. zmlúv s bankou. Činnosť žalovaného v prospech žalobcov bola dojednaná bezodplatne. Z dokazovania tiež vyplynulo, že žalovaný pre žalobcov túto činnosť aj reálne vykonával. Pokiaľ súd prvej inštancie vyššie popísaný obsah právneho vzťahu existujúceho medzi stranami sporu právne kvalifikoval ako príkaznú zmluvu upravenú v ust. § 724 a nasl. Obč. zákonníka, nepochybil, keďže obsah záväzku tomuto typu zmluvného vzťahu skutočne zodpovedá. Skutočnosť, že zmluva nebola uzatvorená písomne na správnosti tohto záveru nič nemení, keďže zákon pre jej platnosť písomnú formu nevyžaduje. Identicky nie je zákonom vyžadovaná písomná plná moc, keďže pri príkaznej zmluve nie je vylúčené konanie príkazcu ako nepriameho zástupcu, navyše ako správne súd prvej inštancie konštatoval, z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by obsahom záväzku žalovaného bolo aj samotné uzatvorenie zmlúv o úvere žalovaným v mene žalobcov 1/ a 2/, ktorý úkon by samozrejme potrebné písomné udelené splnomocnenie vyžadoval.

27. Bez dopadu na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia je tiež námietka žalovaného, že žalobcovia v podanej žalobe svoj nárok právne nekvalifikovali ako nárok majúci pôvod v príkaznej zmluve. Občianske súdne konanie je totiž ovládané zásadou iura novit curia, teda práva pozná súd. Znamená to, že účastníci konania nie sú povinní uplatnený nárok ani obranu proti nemu právne kvalifikovať, pretože právna kvalifikácia je vecou súdu. Ich povinnosťou je len uviesť rozhodné skutočnosti, ktoré súdu umožnia, aby uplatnený nárok alebo obranu proti nemu právne kvalifikoval, k naplneniu čoho v okolnostiach posudzovanej veci aj reálne došlo. Bol to tak následne súd prvej inštancie, ktorého povinnosťou bolo žalobcami tvrdené skutočnosti podriadiť pod hypotézu niektorej právnej normy tak, aby z dispozície tejto právnej normy bolo možné vyvodiť plnenie, prípadne určiť, či tu žalobcami požadovaný právny vzťah alebo právo je, alebo nie je, ktorú povinnosť si súd prvej inštancie bezo zvyšku splnil. V súvislosti s vyššie uvedeným odvolací súd poznamenáva, že súd dokonca ani nie je viazaný právnym názorom účastníka (ak by ho aj vyslovil) a je povinný posúdiť vec podľa tých právnych noriem, ktoré na tvrdenia a súdom zistený skutkový stav dopadajú (napr. porovnaj uznesenie NS SR zo dňa 22.09.2010 sp. zn. 5Cdo/196/2009).

28. Vychádzajúc z vyššie uvedenej právnej kvalifikácie súd prvej inštancie správne následne skúmal, či zo strany žalovaného došlo k porušeniu povinnosti vyplývajúcej z uzatvorenej príkaznej zmluvy. Keďže z dokazovania nesporne vyplynulo, že žalovaný bol v čase vstupu do právneho vzťahu so žalobcami evidovaný v príslušnej evidencii ako podriadený finančný agent, nepochybne bolo jeho povinnosťou (a legitímne bol dôvod to od neho aj očakávať) s odbornou spôsobilosťou a starostlivosťou vykonať všetky potrebné úkony smerujúce k uzatvoreniu úverovej zmluvy medzi bankou a žalobcami, aby títo získali finančné prostriedky na financovanie kúpy rodinného domu a následne tiež finančné prostriedky na financovanie kúpy bytu. Nemožno pochybovať, keďže to vyplýva tak z predloženého výpisu komunikácie medzi žalovaným a peňažným ústavom zo dňa 12.02.2019 ako aj z čestného prehlásenia F. Q. v rozhodnom období pracujúcej ako realitný maklér pre spoločnosť R. G., že žalovaný reálne aktívne vo veci schválenia úveru pre žalobcov aj konal, avšak v procese schvaľovania úveru V., v konkrétnej pri zadávaní žiadosti do elektronického systému na druhý úver, zásadne pochybil, keď svojím nesprávnym postupom pri zadávaní žiadosti o druhý úver zrušil žiadosť na prvý úver, čo malo za následok, že celý proces schvaľovania úveru sa dostal na počiatok a žalobcom tak prepadla rezervačná záloha v sume 1.500,- eur zložená za účelom rezervácie bytu, o kúpu ktorého mali záujem, v dôsledku ktorého pochybenia žalovaného tak k uzatvoreniu úverových zmlúv v lehote odvíjajúcej sa od lehoty rezervácie bytu nedošlo, a to napriek oznámeniu žalovaného, že úver je schválený, čo malo za následok, že žalobcovia kúpu predmetného bytu nezrealizovali a rezervačná záloha im prepadla. Z dokazovania jednoznačne vyplynulo, že žalovaný mal plnú vedomosť o všetkých

relevantných skutkových okolnostiach, o dôvodoch a účele čerpania úverov v časových súvislostiach a vecnej nadväznosti zmlúv o úvere s kúpnyimi zmluvami, ako aj o zloženej rezervačnej zálohe v sume 1.500,- eur na účely rezervácie bytu za dohodnutú cenu na určitú dobu, keďže ako vyplýva aj z čestného prehlásenia realitnej maklérky F. Q., prvotne mal snahu ním spôsobenú situáciu riešiť, nedotiahol to však do konca, zostal nečinný, čo vo výsledku privodilo na strane žalobcov vznik škody v podobe prepadnutej rezervačnej zálohy.

29. Nedôvodne žalovaný namieta, že na jeho ťarchu nejde zodpovednosť za výsledok jeho činnosti, teda či žalobcovia skutočne aj reálne s bankou úverové zmluvy uzatvorili, pretože takouto zodpovednosťou ho ani súd prvej inštancie nezaťažil. Správne konštatoval, že jeho zodpovednosťou bolo, aby postupoval podľa svojich schopností a znalostí vzhľadom na jeho kvalifikáciu, teda s odbornou starostlivosťou plnil si riadne a včas svoje povinnosti, v ktorom procese však došlo z jeho strany k pochybeniu, čo nakoniec sám v odvolaní ani nespochybňuje. Nepreukazoval, ale ani netvrdil, že by nebolo pravdou, že by v dôsledku jeho konania chybou pri zadávaní žiadosti o druhý úver do elektronického systému nebolo došlo k zrušeniu žiadosti o prvý úver, ktorý už bol vo fáze finálneho spracovania. Pokiaľ žalovaný v odvolacom konaní a tiež pred súdom prvej inštancie tvrdil, že dôvodom neuzatvorenia zmluvy o úvere zo strany žalobcov mala byť skutočnosť, že títo prestali mať o byt záujem, tak správne konštatuje súd prvej inštancie, že toto svoje tvrdenie žiadnym spôsobom nepreukázal ani za týmto účelom vykonanie žiadneho dokazovania nenavrhol, čo identicky dopadá aj na jeho námietky spočívajúce v tom, že žalobcovia v priebehu konania nepredložili rezervačnú zmluvu, nie je teda jasné, či zmluvné podmienky neumožňovali, aby o vrátenie rezervačnej zálohy požiadali, resp. že sa o to vôbec nesnažil a podobne. Pokiaľ považoval žalovaný tieto skutočnosti, resp. ich zistenie za pre svoju obranu podstatné a mal záujem relevantne spochybníť tvrdenia žalobcov, že vrátenie tejto rezervačnej zálohy im zmluva neumožňovala, v plnom rozsahu ho zaťažovalo dôkazné bremeno, ktoré však neunesol. Ani v tomto smere totiž nepredložil a ani nenavrhol vykonať žiaden dôkaz, ktorý by bol spôsobilý tvrdenia žalobcov v tomto smere spochybníť. Samotné zaplatenie rezervačnej zálohy žalovaným spochybnené nebolo a z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo. Rovnako nebolo sporné, že neuzatvorenie kúpnej zmluvy v určenej lehote malo za následok, že žalobcom 1/ a 2/ nebola vrátená zaplatená rezervačná záloha na nehnuteľnosť v sume 1.500,- eur, ktorá na strane žalobcov predstavuje škodu, ktorá je v príčinnej súvislosti s porušením povinnosti žalovaného z príkaznej zmluvy odborne obstaráť činnosť vedúcu k získaniu úverov pre žalobcov, čím boli naplnené všetky zákonné predpoklady povinnosti žalovaného za škodu spôsobenú žalobcom, ktorej náhrady sa v tomto spore domáhajú, a preto súd prvej inštancie správne posúdil uplatnený nárok ako dôvodný, žalobe vyhovel a k náhrade škody žalovaného správne zaviazal.

30. Pokiaľ v konečnom dôsledku žalovaný namieta vo vzťahu k úroku z omeškania, na zaplatenie ktorého bol zaviazaný, nesprávnosť určenia jeho počiatku, s odkazom na to, kedy mu mala byť doručená výzva žalobcov, tak v tomto smere ide o tvrdenia, ktoré v priebehu konania pred súdom prvej inštancie neprodukoval, pričom tieto tzv. novoty v odvolacom konaní nie sú spôsobilé k ich preskúmaniu v odvolacom konaní z hľadiska ich možného dopadu na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia, keďže vo vzťahu k nim nie sú splnené zákonné predpoklady dané ust. § 366 CSP pre ich prípustnosť.

31. Odvolacie námietky žalovaného, tak odvolací súd vyhodnotil ako nespôsobilé k dopadu na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia.

32. Rozsudok súdu prvej inštancie je tak vo výroku vecne správny, preto bolo potrebné tento podľa § 387 ods. 1 CSP v celom rozsahu potvrdiť. Odvolateľ v odvolaní neuvádzal žiadne podstatné, rozhodujúce, konkrétne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali odlišné, v prospech žalovaného vyznievajúce rozhodnutie odvolacieho súdu, s ktorými by sa už aj súd prvej inštancie nebol v zodpovedajúcom rozsahu vysporiadal.

33. O náhrade trov odvolacieho konania vo vzťahu žalobcov a žalovaného rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcom, ako úspešnej strane sporu v odvolacom konaní, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

34. O výške náhrady trov konania žalobcov rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

35. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerov hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).